

שנה של שיבה, שלום ותקווה

שנת תשפ"ה הייתה שנה כואבת, חוינו דם ודמעות. זו הייתה שנת מחלוקת, שנת פחד ואתגר. קולות הנפץ והשבר סדקו עוד ועוד את המרקם הישראלי והעמידו את יהדות העולם בפני אתגר שלא ידעה שנים. קולם של החטופים ושתיקתם הכו בנו שוב ושוב, ממש כקול המערכה הקשה שדומה שיש המתקשים להיפטר ממנה. אלו ימים בהם קול השופר שב להישמע, זהו לא רק קול המבקש שינוי והתחדשות, אלא קול המהלל את השגי השנה שחלפה והיו כאלה. זהו קול השופרא וההלל, קול המלא בהערכה להישגי האדם, קול המספר חסד ויופי, קול המספר באדם שעושה את המיטב למען חיזוק הברית עם העולם ושותפיו - 'הללוהו בתקע שופר'. לצד ההלל, קול השופר מציין קול תקווה. השופר מבקש לעורר את אלו שכשלו, את היחיד ואת החברה, את האחרון מבני עמנו ואת ההנהגה שדומה שכשליה מרובים וכואבים.

'אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו...' שואל נביא הזעם והתקווה עמוס. השופר הוא הקול המזהיר מפני הטורפים, המושחתים, הכושלים ואלו שלא טורחים להרחיב ולהבין את מורכבות החיים. השופר הוא קול אזהרה מפני המובילים עצמם ואותנו לתחתיות, לחשיכה ערכית. דומה שזהו קולו של הצופה מספר יחזקאל המזהיר אותנו מן החולשות, העיוורון ותחושת שביעות הרצון - 'וראה את החרב באה על הארץ ותקע בשופר והזהיר את העם'. הקול מבקש מאיתנו להתרומם מעבר לכשלי וחולשות השנה שהיתה. הוא מבקש שמן הדמעות שהיו מנת חלקנו ומן הכשלים, המאבקים והמלחמות - נעשה לניצחון נפש האדם על הרוע. מי ייתן ושנת תשפ"ו תהא שנת רדיפת שלום ושגשוג, בה ננסה להעלות חיינו מן הבורות לראוי ולנכון לעם הנושא שליחות לעשות עולם טוב יותר".

הרב מאיר אזרי

ראש מרכזי דניאל ליהדות מתקדמת